

Innemisfe ausuffest.

Kuis saur om innemisse autu!

Sest laula, kitta minna.
Kuis tark, o Loja, om se nõuw,
Mes arwaldat mull' sinna!
Ma olle kül se ilma põrm,
Ent siiski teep mo sinno arm
So ommatfes nink latses.

2. Ei luust nink lihast olle sa
Mo ainult kokkopandnu;
Sa ollet omma palgega
Mull' kõrget ausust andnu.
Mo sissen ellap sinno waim,
Sest olle minna taiwa hõim;
Mo määr om sinno õnsus.

3. Sa teit mull' lomust paljo hääd
Nink kannit essa-hole;
Sa üllendasit minno pääd
Siist ma päält taiwa pole.
Se näütap: saäl om essa-ma;

Heng, wõtta sinna üllenda
Kik mõttid, ihkamissi.

4. Ma sai sult tundmist, mõistust, meest,
So tekku tähhel' panda,
Nink sinno helduffest ka keest,
Sull' tenno, kittust anda.
Ma sega õnne kuluta,
Ka omma hädda ilmuta,
So palle, hõika appi.

5. So arm and mulle silma-wet,
Kik wallo kistotada,
Kui mull' siin ello koormas lät,
Mo sõand kostotada.
Ma sega rõmo tunništa,
Nink omma welle õnništa,
Ja sinno heldust tunne.

6. Mo üllemb ausus om se heng,
Ke sult om mulle antu; —
Se om so waimo ellaw hõng,
Mo ihho siise pantu.
Se teep sen maitzen korjussen
Nink ello rassen orjussen
Mo taiwa koddanikkus.

7. Se waim and mulle tarkust, tääl
So surust ärranõuda,
Weel täwwebast so tutta saäl,